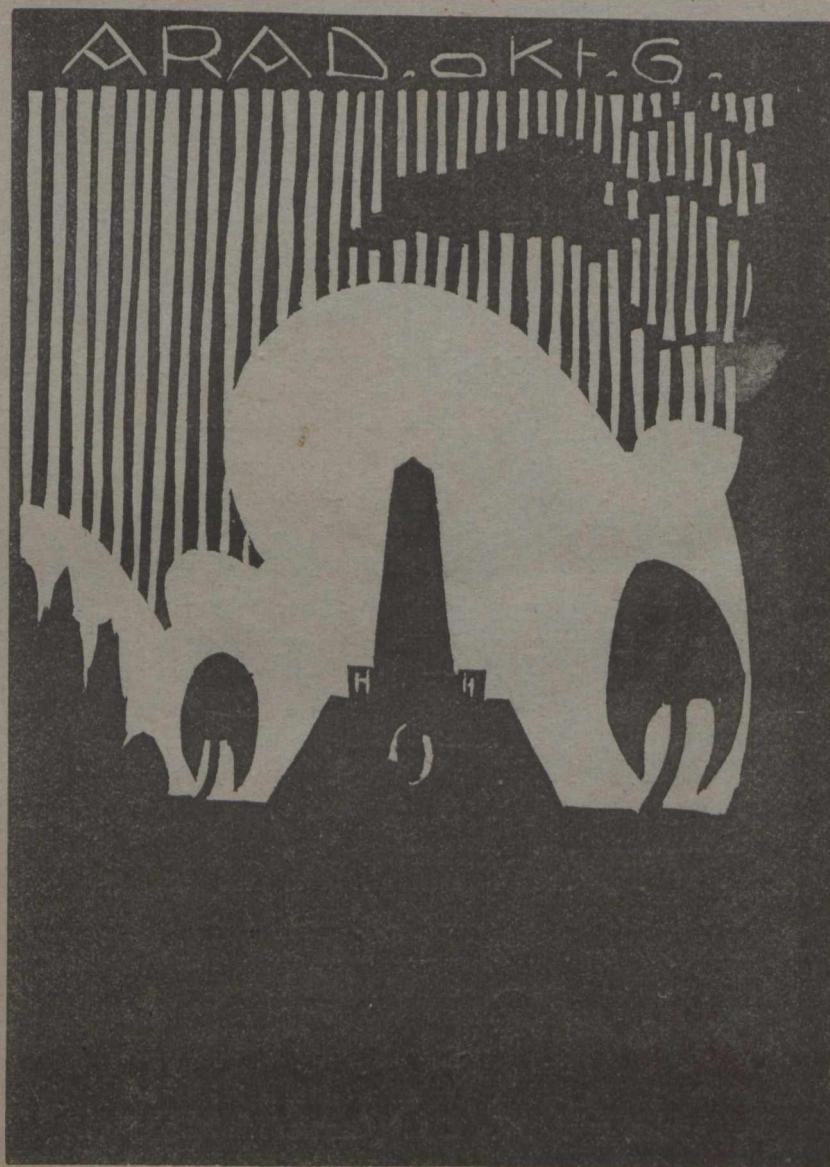

So. 3138 F482

IX. évfolyam.

2. szám

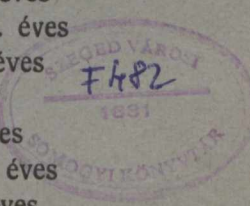
1934. október hó

MAGYAR
TANÍTÓJELÖLTEK LAPJA

Szerkesztőbizottsági tagok :

Baja	* * *
Baja	Koszér Ferenc V. éves
Budapest I. ker.	Fehér András V. éves
Budapest II. ker.	Sárközy Margit IV. éves
Budapest VI. ker.	* * *
Budapest IX. ker.	* * *
Debrecen	Gulyás Anna V. éves
Debrecen	Pinkóczy Károly IV. éves
Dombóvár	Máté Katalin V. éves
Eger	Varga Ilona III. éves
Eger	Kamarás Dezső IV. éves
Esztergom	Szabó Lajos V. éves
Győr	Szentirmai János V. éves
Jászberény	Gosztola József V. éves
Kalocsa	* * *
Kalocsa	Czimer László V. éves
Kőszeg	* * *
Kőszeg	Takács Lajos V. éves
Nagykőrös	Nagyvári Lajos V. éves
Nyiregyháza	Nagy Márta V. éves
Nyiregyháza	* * *
Pápa	Déri Gyula V. éves
Pécs	Gimesi József V. éves
Sárospatak	Békés Géza III. éves
Sopron	Szűcs Mária V. éves
Szeged	* * *
Szeged	Bartha József V. éves
Székesfehérvár	Wagner Karolin IV. éves
Veszprém	Györök Mária V. éves
Zalaegerszeg	Szalai Edit V. éves

Kérjük a többi intézetet is, hogy a szerkesztőbizottsági tagok nevét szerkesztőségünkbe minél előbb sziveskedjenek beküldeni.

A kiadásért és szerkesztésért felelős: Horváth B. Kristóf.

MAGYAR
TANÍTÓJELÖLTEK LAPJA

MEGJELENIK MINDEN HÓNAPBAN JULIUS ÉS AUGUSZTUS KIVÉTELÉVEL

ELŐFIZETÉS: EGÉSZ ÉVRE 2.— P. EGY SZÁM 20 FILL.	FŐSZERKESZTŐ: VORÁK JÓZSEF TÁRSSZERKESZTŐK: RIGÓ ALAJOS és WENNER JÓZSEF	SZERKESZTŐSÉG: KIR. KATHOLIKUS TANÍTÓKÉPZŐ INT. UJSZEGED.
---	---	--

Sajnálom,

hogy nem dolgoztok, vagy legalább is nem úgy, mint tellene tőletek.

Senki se vegye magára, ha nem inge. A bejött munkákból megállapíthatjuk, hogy van sok olyan közöttünk, aki tud. És a legtöbb tud és nem úgy dolgozik ahogy tudhatna, hanem úgy, ahogy épen hangulata van.

Igaz az írdshoz hangulat kell, de meg más is. Egy kis jóizlés, Az írd mindig lelki finomságra kell, hogy valljon. Az íróember mélyebben kell, hogy gondolkodjék, és egy kicsit finomult is legyen az izlése.

Irni testvérek... azt mindenki tud, de... hogy valakiben mennyi lelki finomság és önkritika van, arról mindenki maga, a maga jóérzésével gondoskodhatik.

A beküldött munkák nagy része nem egyéni, nem izléses és legkevésbé meggondolt.

Nem azt mondom, hogy ne irjatok. Dehogy. Nincs közöttünk olyan, aki a maga egyéni kiválóságát valamilyen módon ne tudná megmutatni.

De kérjük, hogy mindenki a legjobbat adja. Tulságos sok a nagyképi, álhumoros, szerelmi nyavalygásokban szenvedő magyarnótautánzat. Sok a hétköznapi délutáni korzóról ideszakadt, kellemetlen szagu elbeszélés... és kevés az értékes, jó és szép munka.

Mi azért vagyunk, hogy mindenkinek helyet adjunk, de nem riaszthatjuk el magunktól az igazi értékeket azért, hogy egy csomó kétesértékű munkának helyet adjunk.

Akik pedig jóizlésűnket, hivatottságunkat, szives munkánkat akarják elposványosítani, azokat nagyon szépen kérjük, hogy a többiek érdekében...

Tegyétek le a tollat!

— főszerkesztő —

Galagóczy—Nagyasszony

Ozsvát Katalin Budapest, Salvator intézet.

Galagóczy — Nagyasszony ott állt a palotája erkélyén. Gondolkodva nézte a barna, ólmos esőt, amely lassan szemeltelt a rézlemezes kupoláról, le az erkélytartó szürke kőfigurákra.

Aztán egyszercsak megszólalt. A hangja szokatlanul mély volt és bent rezgett a 45 évig címeres diadémot hordozó nagyurak gögje.

— Tehát ezért jöttél. És nem gondoltál-e Ákos fia arra, hogy áldás helyett átokkal bocsállak útnak?

— Gondolataimban olvastál Nagyasszony — anyám. Valóban nem gondoltam.

— Úgy. Hát búcsúkönnyet vártál tőlem, te, aki megtagadtad az őseid szabad, nemes véréét? Hát ennyire nem ismeresz te engem Bulcsú, hogy ezt feltételezted rólam?

A Nagyasszony sugár, törellen alakja megvetően dobant a fia elé. Végignézte az izmos, óriás alakját, a bronzszínű, sötét arcát.

— Úgy. — mondta mégegyszer. — Beszélj hát, hadd hallom megint, hogy mire vetemedtél.

— Én nem érzem magam vétkesnek anyám.

— Ne mentegetőzz! Arra felelj, amit kérdeztem. Hogy találkoztál össze a koldus csuhásokkal?

— A fráterek Géza fejedelem engedélyéből Krisztus tanát hirdetik a nádas mellett. Én a sólyommal éppen arra jártam, Enikő hugommal.

— Tovább!

— Serkentett a kíváncsiság. Odalovagoltam és a nádas mögött hallgattam őket.

— Titokban ugye? Te, Theozódia délceg unokája, aki leskelődött a helyett, hogy megmártottad volna a kardodat az álnok kutyákban!

Villámlott már a Nagyasszony szeme. Cikázott benne ezer apró tűzzsilánk,

— Tovább beszélj!

— Nincs tovább anyám.

— Beszélj!!!

— Este titokban kilovagoltam hozzájuk. És azok tanítottak engem Krisztus — Isten tanára.

— A te Istened Hadúr! El ne felejtsd ezt Ákos fia, Bulcsú!

— Az én uram, Krisztus.

Bulcsú hangja szelid volt és nyugodt, mint még soha. De a szemében ismeretlen, lázas, kúsza fény kavargott.

— Nem félsz-e Hadúr tüzes mennykőjétől te meghasonlott korcs? Te fajtát, vért megtagadó szittya-magyar!

— Van ki védelmezzon.

Galagóczy-Nagyasszony szája kicsire, vékonyra zsugorodott össze. S arcának hűvös márványfehérsége kissé megsárgult.

— Megháborodtál. De azért beszélj tovább. Hallgatlak.

— Megtetszett nekem az a tan. Órákon át hallgattam az éjszakában. A nádasnál pedig csönd volt és sötétség. És én annyi szépet, gyönyörűt találtam abban a tanban, hogy megittasultam tőle. Mert ez a vallás olyan fönséges, mint az ég, olyan édes, mint a méz és olyan félelmesen nagyszerű, mint a mennydörgés.

— Ne csöpögtess mérgezett cukrot a szavadba!

Bulcsú a kardján babrált. S kemény arcán, melyet a turáni fajból kivedlett barbár, magyar gőg tett elérhetelenné, lányos fájdalom hullámozott keresztül.

— A többit már tudod Nagyasszony-anyám. Leoldom saruimat, itt hagyom kardomat és elmegyek koldus barátoknak.

— Bulcsú! Fiam! Te mint kéregető, megkókádt csuhás? Mint holtszínű, meggörnyedt árnyék? A gyermekem vagy, hát nem engedlek!

— Hiába minden már. Hív a keresztény Isten.

— Ne higyj a kétszínű kutyáknak, Bulcsú! Maradj itt és urald békésen az apád földjeit. Ne engedd, hogy a Galagóczy név veled kihaljjon! Oh, ne engedd, hogy ne legyen nekem többé fiam!..

— Áldj meg utoljára anyám.

A Nagyasszony arca megkeményedett.

— Nem ismerem ezt a szót. A csuhásoktól hallottam először. És azoknál láttam a jelt is.

- Tehát mégis tudod.
- De nem a te számodra, Bulcsú!
- Békesség. Akkor megyek már.

— Bulcsú!! — A Nagyasszonynak mennydörgött a hangja. A végén pedig elcsuklott, mint mikor a sivatagi királytigri visszahívja az elveszettnek hitt kölykét.

- Áldj meg Nagyasszony!
- Marasztalódj meg én egyetlen fiam!

Bulcsú feje a boltozatos mellére ütődött. S gyermeke-sen hosszú pilláit sötét félholdalakban ráívelte az arcának fiatal, bronzszínű selymére.

— Nem lehet — mondta csöndesen — Minden marhám az Enikő hugomé. Új holdtöltekor úgyis asszonyává teszi őt a legvitézebb harcos. A fejedelem udvarában őt csak Győzedelmes Vajknak hívják. Az a neve, mint volt Géza urunk fiának. De hisz te tudod mindezeket anyám. És azt is tudod, hogy nekem nincs többé marhára szükségem. Az én kincsem a kereszt.

Galagóczy-Nagyasszony fekete hajában még az aranyos diadém is színétvesztetten csillogott.

És Bulcsú letérdelt eléje. A kardját a lába elé, a fejét a kezére ejtette szótlánul.

Galagóczy-Nagyasszony nem sírt, nem zuhant végig a földön könnyű sulyával. Gőgösen, keményen kapta fel a homlokát és amint ott állt büszkén kiegyenesedve, a nyaka úgy hajlott hátra, mint a megfeszített ij.

- Akkor hát kihalt a férfiág a mi családfánkban.

Csak ennyit mondott. A hangja már ismét mély volt és hűvös s a remegés kifejejtődött belőle.

Még mikor Bulcsú lehajtott fejjel megindult a lépcsőkön lefelé, akkor is nyugodtan, közömbösen állt a helyén. De mikor az, a nehéz, cifrafaragású kaput is bedörrentette maga után és még vissza sem nézett, Galagóczy-Nagyasszony sikoltott egy metszőt, éleset.

Válasz nem jött rá. Az a viaszbábbbá merevült fejedelmi alak ott az erkélyen, legalább is azt hitte.

De azt már nem látta és nem is láthatta, hogy kívül a kapun valaki mély lélegzettel nekidül a kilincsnak és sír, sír bűgő, szagatott férfisírással, sír keservesen. És egy kéz lassan, tétovázva felemelkedik és valamit odarajzol búcsúcsóknak az ajtófélfára.

- A Krisztus — Isten jelét. A keresztet...

Az eső csendesén, sűrű cseppekben esett. Ráhullott Bulcsú sötét, dúsfürtű fejére is, aki nyílt, egyenes homlokkal indult meg az érte jövő Új-Isten nyomába...

Ha elfáradtál a tanulásban, felüdíti lelked a Tanítójelöltek Lapja.

Beszélgetés az Úrral

Mécs Ferenc, Baja

Fehér szívvel, kopott gunyában
Ma a templomban jártam...
S valamit nagyon megutáltam.

Fáradt sóhaj lebegett a számon:
„Uram, meddig kell mennem
Úttalan, bús kálváriákon?!”

Múlt árnyam volt, mely hűen kísért
Egész az Úr elébe...
Sehogysé érttettem meg, miért?

Megfogta elernyed, lázas kezem,
Magához vonta szívem
S csak ennyit mondott: ítélkezem!

Az Úrra néztem s választ kértem,
Bánatos volt az arca,
Talán féltőn aggódott értem.

A csillagot égről letagadni
Könnyebb, gyermekibb dolog,
Mint kösziklának megmaradni.

Ha fáj a kín, ott leszek veled
S egy-egy égő könnyedért
Százszorta én is megszenvedek!“

Tavaszi volt

Gimesi (Hoffer) József, Pécs

Zöld, bársonyos kalapot
csapott fejébe a domb.
Kalapja mellé dísznek
mandulafákat tűzött.
Tavaszi volt.
Mire a férfinyár jött,
kalapja elől előbuggyant
kócos, lengő, lusta, szőke,
búzakalászos hajzuhata.
Kacérkodott.
Hajába lángoló piros
pipacsfejeket szőtt be...

... azután?... elmúlt minden,
feje beért az őszbe.
Tavaszi, nyári álmai
mind valósággá értek:
Levette zöld kalapját,
barnával felcserélte...
Ősz volt.
A gazda behordta az áldást
pincébe, padlásra, csűrbe...
Az Isten órá álmot bocsátott
s mert Ő akarta, tűrte.
Aztán előlről kezdődött minden.

Legyünk vidámak

Zámbó Gábor, Pápa

Miért a bánat? Mi bántja lelkünk?
Miért sirunk; hisz nem érdemes.
Harang a pusztán hiába zokog.
Ki hallja? Senki. Semmibe vesz.

Legyünk vidámak! acélerősek!
Magyarnak lenni nem bús csüggedés.
Ha feltör lelkünk titánérvével,
Megérik azt majd s érik a vetés.

De míg csak sirunk, segínyt kiáltunk,
Pusztul vetésünk, Soh sem aratunk...
Legyünk vidámak, acélerősek:
Szabad lesz hazánk: városunk, falunk.

Repülő kaland

Vorák József, Szeged.

Mátyásföldön repülőgépbe beszállunk
és a jeges, karcos égig mi bizony már meg sem állunk!
hanem szállunk, messze szállunk, fellegekről fellegekre.
Messze van a kert. A fák is zöld fejükkel messze, messze.

Mi a földtől elgörögve, szárnyra kaptunk,
és a gondtól, és magunktól, Más-magunktól elszakadtunk.
(Mit cipellünk lenn a földön.) Szállunk egyre, egyre feljebb,
Más kísérőnk nincsen itt, csak szél. A szél... Ritkás a felleg.

Már a keskeny szallag is, (zöld rétek háta,)
elmaradt alattunk és mi ujjongón, büszkén kiszállva
önmagunkból és a földből, szívjuk testvérként hegyeknek
felcsapott lehelletét. Ránk kék dárdát már nem szegezhet

tornyok szökkenet csucsá. Földről ég lopott el!
Már az ég fog itt ölében. Szív magába egyre csak fel.
Elveszett a Föld alattunk és gépünk farkát lecsapva,
furja fényes, nagy fejét belé a lángfolyóba... Napba.

Nézd! a Nap fölgyújtja testét! Ránk okádja
tűzbelét; kitátva tátog. Tűzbarlang, lángtó a szája.
Hol maradt dajkánk a Föld? Nem kísért már rajtunk a vére.
Hullunk ujjongón mi már a Nap piros, kinyílt szívére!

Napbahullók éneke:

Ó boldog az, ki elszakadt a Földtől,
és Más-magából, más testből kivált;
fák, tornyok, hegycsucok fölött a földről
uj hanggal, uj énekkel fölkiállt

a Fényre. Ó! boldog kit eldobott már
a Föld... És meztelen, megyúlva, égve,
hull, hull... A Nap kinyílt szívére hull majd
és ott porlik szikrázva szerte vére.

P á l y á z a t.

Kérünk prózát!

Feltételek: izlés, egészszerkezetü, komoly téma legyen.

Határidő: **november 10.**

A legjobbak közt 4; illetve, ha a munkák között még
több értékes akadna, 6 jutalomkönyvet vontunk ki.

Utazás ... Óh!...

Gosztola József, Jászberény.

Nem tudom, van-e a világon pechesebb ember kettőnk-nél? Ha valaki még nem látott peches embert, akkor nézzen meg engem, meg kebelbarátomat, Musitzot. Mert velünk egy nap alatt annyi bosszantó dolog történt, amennyi másnak eleendő lenne egész esztendőre! De kezdem az elején.

Mikor a „behívót” megkaptuk, összeültünk barátommal, hogy megállapítsuk elutazásunk időpontját. A tanácskozás eredménye: elhatároztuk, hogy az este fél tizkor induló vonattal megyünk el innen Siófokról. Kelenföldön leszünk éjfélkor. Itt átszállunk arra a vonatra, amely éjfél után 5 perccel indul a Keletre. Megvárjuk nyugodtan a reggelt s megyünk tovább.

Szívzaggató búcsúzkodások után, (vacsoránknak felét otthonhagyva) már 9 órakor az állomáson voltunk; le ne késünk a vonatot! Itt kezdődött az egész dolog... Fél tíz... A vonatnak se híre, se hamva!... Háromnegyed tíz... Semmi!.. Tíz!.. Megint semmi!.. Végre negyed tizenegykor berobog a gőzös... Benn a kocsiban egymást szidjuk: „Te mondtad, hogy siessünk!” — kezdem. Één? Hiszen te mondtad, hogy menjünk!” — volt a válasz. „Mit? Még tagagod?” Erre elhallgattunk... A vonat elindul. Nemsokára csendesén megszólal Musitz: „Látod, még ehettünk volna abból a csirkéből négy-öt darabot!”... Sőhajtvá bólintottam... „Igazad van!”... „De inkább olvassunk!” Előre fentem a fogam, hogy milyen jót olvasok. (Otthon ugyanis kikészítettem egy „jó” könyvet: „Véres kéz bosszúja”...) Keresem a zsebeimben... nincs!... otthon maradt!... Ej, a nadrágzsebenben van valami könyv!... De jó lesz!... Lássuk csak!... Majd el ájultam! A címe: — „Ludas Matyi!”... Barátomnak se volt semmiye, Elhatároztuk, hogy majd Székesfehérváron veszünk valami olvasnivalót. De addig mit csináljunk? Összenéztünk s szó nélkül megértettük egymást. Aludjunk!... Végigheveredtünk egy padon, fejünket összetettük s aludtunk. De nem sokáig!... Egyszer hatalmas ütésre ébredtünk. Mi az?... Semmi, csak egy kosár pottyant fejünkre! (Lett is olyan daganat a kupánkon, mint egy dió...) Erre felkeltünk s kinéztünk, hol vagyunk? Messze van-e még Fehérvár?... A vonat megáll... „Kápolnásnyék!” — kiabál a kalauz... Na, fuccs a könyvnek!... Valami eszembejut: „Te, a kelenföldi vonatot lekéstük!” — „Lekéstük!” — visszhangzott Musitz. (Titokban reméltük, hátha az a vonat is késik?)... Éjjel félegykor döcögtünk be Kelenföldre. (Mondanom se kell, hogy a másik vonat nem méltóztatott késni!) Na, most

itt vagyunk. Villamos? Alig van!... De hallga!... Még csilingel egy. Rajta! Talán még elérjük. Futóra!... A kijáratnál megállít egy kéksapkás ur: „Mi van a kosárba?” — mondá. „Ruha, meg egyéb!” — mondám. „Szabad?” — viszonzá. Erre nem szóltam, csak dühöngtem. Öt percig bontogattam a csomagot, másik öt percig meg kötözgettem. „Siess már!” — mormogott barátom. „Megyek, megyek!” — s rohantunk a villamosmegálló felé. Ott állt még az utolsó villamos!! Alig voltunk tíz lépésre tőle, — elindult! Pont az orrunk előtt!... Letettem csomagomat s — egy retteneteset sóhajtottam. „Gyere, menjünk a váróterembe!” — invitált barátom. Bementünk. Alig ültünk azonban pár percig, jött egy harcsabajszu bakter s hivatalos hangon darálta: „A váróteremben éjszaka az Üzleti Szabályzat 116. paragrafus 96. pontjának 13. bekezdése szerint csak állomásfőnöki engedéllyel lehet tartózkodni!” Tudtuk, hogy ez magyarul annyit, mint: ki innen! De beszéljünk csak a főnökkel. Az irodában azt mondták, hogy most ment haza. Tessék! Kénytelenek voltunk kihurcolkodni a szép kelenföldi éjszakába... Jött egy rendőr. Azt mondta, menjünk be a peronra, ott egy padon nyugodtan aludhatunk. Megfogadtuk a tanácsot. végigheveredtünk egy-egy padon. (Igaz, kicsit kemény volt, de hát ki tehet róla?) Talán egy fél órát aludhatunk, mikor rettenetes zörgésre ébredtünk. Egy nagyon hosszú tehervonat robogott be Kelenföldre; az csörömpölt. Ez semmi! Hanem a kocsik tele voltak valódi fajszerűségekkel. Ezek pedig rémesen rőfögtek! Félóra múlva ismét jött egy tehervonat. Ez meg borjakkal volt tele! Tessék elképzelni; mikor egy rakomány sertés, meg borju koncertezik! Hát lehet aludni?... Alig vártuk, hogy reggel legyen!... Fél ötkor kiálltunk a villamosmegállóhoz s vártunk. Jött a villamos! De ugye tele volt, hogy alig fértünk fel. Nem baj! Csak el innen!... Mentünk már vagy fél órát és még most se láttuk azt a Keletit! Egyszer csak halljuk, amint kiabálja a kalauz: „Nyugati pályaudvar!” Híjny! Hova jöttünk? Persze, nem néztük a villamos számát! Hamar vissza! A Kossuth Lajos-utcában leszálltunk. Most már vigyázzunk! Jött egy 44-es. Ez kell a magyarnak! (Igaz, hogy fél órát vártunk rá.) Hamar föl! Hála Istennek, most már célhoz érünk!... Egyszer csak a Dunát látjuk! Hogy lehet ez? Hisz egyszer átjöttünk rajta!... Nem sokára feltűnt előttünk a jól ismert — Déli pályaudvar! Azt a!... Pont az ellenkező irányba haladó 44-esre szálltunk! Most már a valódi 44-esre vártunk, amely valóban elvisz a Keletiig. Jött — fél óra múlva! Ez is zsufoval! Barátomnak már csak a lécsőn volt hely, de én feltolakodtam! A kalauz le is akart rugni bennünket. De nem engedtünk!... Végre keserves utazások után elértük vágyaink netovábbját: a Keleti pályaudvart! Futás jegyet váltani! 5 perc múlva indul a vonatunk!... A jegy is meg van! Most hol a vonatunk? A kapus éppen most szavalja: „Személyvonat Gödöllő, Hatvan,

Somoskőújfalu felé a hetedik vágányon azonnal indul!“ Jaj nekünk! Az összes sinpár tele vonatokkal! Egymásután ugrottunk át a kocsikon... Na végre itt! Már mozog a vonat! Föl a csomaggal!.. S benn az ülésen alétan összecsu-
kódtunk...

Hát így történt! Az már nem számít, hogy a vonatban elaludtunk s egy bakter ébresztett fel Somoskőújfalun, hogy végállomás, holott nekünk — Hatvanban kellett volna le-
szállni! Mondom, ez nem számít! De most jön a legszomorúbb! — Eltörött a kosaramban egy két literes üveg — tele mézzel! S a ruháim — tele mézzel!.. De nem a ruhát saj-
náltam! Musitz sem! Hanem a mézet!

Hősi nagyjainkhoz.

Ifj. Kerekes László, Esztergom.

Fénylő „Égcsillagok“!

Örök hősi nagyok!

Árváink siralmát, óh halljátok-e fönn?

Ti, — kik ragyogjátok a dicső, szép eget,

Látjátok-e a koldusnak öltözött magyar föld gyermekit?

Ifju lelkek reményinek letört virágait?

S hazánk drága egén, a borús felleget?...
Láttok-e ott fönről:

Vérző sebtől sajtó drága magyar szívet?,

Munkától gyűrődött, szárnalmas kezét?

Gyémántot termő, gondterhes homlokot?

Könnyektől csillogó, bánatos szemet?

Örök hősi nagyok!

Fénylő „Égcsillagok“!

Hát, ha láttok fájdalmat, bánatot;

Kérve-kérünk — Oh segítsetek!

Mi az?

Nagy Anna, Baja

Mi az mit itt hagyál

Tovaszálló Élet?

Halvány, elmosódó

Foszlottszerű képet.

Fehérlik szénhajunk...

Te csak kacagsz Élet.

Mi neked egy ember?

S hogy az semmivé lett!

Csak hajtod kergeted

Az éveket, Élet.

Nem hagysz csak egy halvány...

Foszlottszerű képet.

Az aszpirin

Nemesvári Ernő, Nagykőrös.

A vén Kaszás Márton arról volt nevezetes, hogy az elmúlt télen hetvenedszer volt deres fölötte a tető, de még orvos küszöbét sohasem lépte át. A rossz nyelvek azt tartották róla, hogy azért kerüli a kórság, mert híres doktor a veje. Hogy mi volt igaz a szóbeszédből és mi nem, azt eldönteni nehéz, annyi azonban bizonyos, hogy Kaszás Márton jó egészségnek örvendett. Nem volt vele sok baja vejének, de más orvosnak sem, tőle éhenhalhatott volna valamennyi.

Kaszás annyira életerős volt, hogy minden munkát maga végzett a gazdaságában. Egy délután nagyon leverten jött haza a mezőről. Nem is vacsorázott, hanem leült a lépcsőre, fejét tenyerébe hajtotta, aztán pipára gyújtott. Ez volt az ő legjobb orvossága, meg a „szőlőlé”. Ez a kettő minden nyavalyájából kigyógyította. Most is bevett egy adagot s várta a hatást.

Amint így a tornác lépcsőjén gyógyítja magát, nyílik a kapu s belép rajta Emma, Márton leánya, a doktor felesége.

— Mi baja van édesapám? — kérdezte a lány kétségbeesve, mikor az apjához rohant s meglátta szenvedő arcát.

— Semmi, — nyugtatta meg Kaszás a leányát, — csak kicsit megfájdult a fejem a napon, hamar elmúlik.

— De ha beteg édesapám, miért ül itt a lépcsőn, mért nem megy be lefeküdni a szobába?

Az öreg előbb gondolkozott, aztán megadta a kívánt feleletet:

— Nem enged anyád, kaverné a pipát a számból, ha bevinném.

— Hát akkor jöjjön be a nélkül. Kérlelte tovább Emma.

— Azt már nem lehet. — sietett lánya szavába vágni — nekem ez az orvosságom.

Emma nem kísérletezett tovább, tudta, hogy apja hajthatatlan az ilyen dolgokban. Bement anyjához, hogy vele egyez-zék ki a pipa dolgában.

Nemsokára megérkezett a doktor is. Amint meglátta apó-sát, rögtön kérte, engedje magát magvizsgálni, hátha valami komolyabb bajnak vehetnének ezáltal elejét, de Márton hallani sem akart róla.

— Nézd fiam — mondta. amikor már megunta a sok nógatást — apám kilencvenöt évet élt, azt hiszem emlékszel rá, milyen egészséges volt, de hát megöregedett. Soha orvosnál nem volt, nem is volt rá szüksége. Nem akarom azt mondani, hogy semmit sem tudtok, de akinek meg kell halni, abba nem tudtok lelket lehelni. Nincs nekem semmi bajom, hagy-

jakok engem nyugodtan, holnapra rendben leszek s kimegyek tovább kaszálni a rétre. — Ezzel már el is intézte az ügyet, nagyot szippantott a meggyfaszárból.

— Lánya azonban nem adta fel ilyen könnyen a várat. Aszpirint kért férjétől, hogy legalább fejfájását csillapítsa apjának.

— Csak ezt vegye be édesapám, meglátja mindjárt elmúlik a fejfájása.

Az öreg eltolta magától az orvosságot s Emmi jobbnak látta abbahagyni a dolgot, míg nagyon meg nem haragítja. Könyörgés helyett kiment a konyhába s apja vacsorájába, mely egy nagy csésze tej volt, aszpirint tett.

Kaszás nemsokára kérte a vacsoráját. Az aszpirin régi volt s még nem oldódott fel a tejben.

— Mi van ezzel a tejjel? — kérdezte az öreg — különös íze van.

— A lánya megkóstolta, hogy megnyugtassa:

— Nincs ebben semmi!

Mikor az öreg az utolsó kortyot kiitta, csaknem kővé meredt az ijedségtől. A csésze fenekén valami fehéret talált.

— Mi ez?? — kérdezte magánkívül. Veje szemlesütve állapította meg, hogy aszpirin.

— Ki tette ezt, ki tette ezt? — üvöltötte — gyilkosok, ki tette ezt? — Emma hozzá szaladt s térdreborult a haragvó ember előtt, könnyezve kért bocsánatot. Kaszás dühében félrelökte lányát:

— Gyilkos, — hörögte — bestia, megmérgeztél.

— Apám, — könyörgött a leány — csak aszpirin volt.

— Nem vagyok apád, te bestia, segítség, gyilkosok, segítség! — ordított ahogy száján kifért.

Kaszás Márton másnap nem kaszált szénát. Emeletes dunna alatt nyögött.

— Megöltetek, gyalázatosak megöltetek.

Családja ott állt az ágya körül s kérlette, hogy hallgasson, ne beszéljen bolondokat, mert meghallja valaki s bajt csinál.

— Még én hallgassak, még én ne lármázzak, mikor megmérgeztetek? s egy nagyot köhögött, majd egész köhögési roham fogta el.

— Meghalok. — hörögte, aztán elnémult. Veje, síró feleségének és anyósának azt mondta, hogy az öregnek tüdőgyulladása van. Az asszonyok sirtak, hiszen akkor meghal, egy ilyen öreg nem heveri ki az ily nagy bajt.

— Ó, dehogyis nem, semmi az egész. — vigasztalta őket az orvos, bár ő is tudta, hogy nincs sok remény apósa felgyógyulásához. Emma az ágy végében sírt, közelebb nem mert menni, félt apja haragjától.

Márton gazda pedig belenyugodott a változhatatlanba:

— Jöhetsz vén kaszás, — mondta amikor már félrebeszélte, — elkészültem. Ne félj az öreg Marci nem vár sokáig magára. Gyere, gyere pajtás, vigyél jobb hazába, meguntam már az életet. Nincs itt semmi keresnivalóm.

Az asszonyok még keservesebb sirásba kezdtek. A hívott halál meg is érkezett. Nem mindjárt, csak éjszakára. Márton bácsi magához sem tért addig.

— Indulhatunk! — adta ki a parancsot. Kaszás és a kaszás megindultak. Az öreg frissen lépkedett a halál oldalán, nevetgéltek is.

— Te még élhettél volna. —mondotta a halál, mikor már megunta a hallgatást. — Nagyon egészséges voltál mindig, nem is vittelek volna még el, vagy húsz esztendeig. Azt akartam, hogy többet élj mint apád, de eljöttem, mert nagyon hívtál.

— Meguntam már az életet, — felelt lemondóan a gazda. — Nincs már miért éljek.

— Te Marci, — vágott szavába a csontkezű, — úgy láttam, hogy el sem búcsúztál a családotól, nem volt szép tőled. Kaszás elgondolkozott.

— Igazad van, nem búcsúztam el tőlük, nem volt szép tőlem. Gyere, visszamegyünk, még nem késő.

— Hogy gondolod ezt Marci? Most visszamenni, nem lehet ám, nem engedhetlek, mert ha kitudódik a dolog, nagy bajom lesz nekem is, neked is. De azért engedett a könyörgésnek s visszaindult Mártonnal a zsindeyes ház felé.

— Csak egy percig beszélhetsz, — figyelmeztette a halál, — addig is fogom a kezedet. Mikor a perc lejárt, indulunk. Megértted?

— Meg — nyögte az öreg.

Kaszás Márton, aki már egy napja feküdt eszméletlenül ágyában, kinyitotta a szemét.

— Ugye mondtam, hogy nem hal meg! — ujjongott könnyein át Emma.

Kaszás körülnézett a szobában. Ott állt ágya körül minden ismerőse, hozzátartozója. Legközelebb hozzá leánya, mögötte a veje, felesége, a cseléd, a béres. Leghátul Sajó kutyája lógatta a farkát.

— Megyek! — mondta valami földöntúli nyugalommal. Szemme csillogott, mintha semmi baja sem lenne, csak ki-mondott szava hangzott borzalmasan. Emma ráborult:

— Édesapám, drága jó édesapám, ugye nem hal meg, ugye nem én öltem meg?

A pap éppen akkor lépett be a szobába. Kaszás még egy pillantást küldött felé, aztán magához szorította lányát.

— Nem te voltál édes lányom, drága Emmuskám, csak az aszpirin.

Közben letelt a perc s a könyörtelen halál megragadta és cipelte a nagy bíró elé számadásra.

Anyaszív

Somlyai Márta, Debrecen

Oh, te csodálatos, sokhúrú hárfá! Ki virágot hintesz gyermeked utjára
Te drágakövek legnagyobb gyémántja! S lábad az Élet göröngyét járja;
Te a szeretet vérvörös virága! Kinlódsz, vergődöl, tépnek a gondok.
Oh Anyám szive, üdv Neked s hála! Lemondsz mindenről, csak legyek bol-
[dog

És én megrugtám. sárba tapostam,
Vak önzésemben, féktelen dacomban!...
Oh, Anyám szive, te mártír, te drága!
Te vagy a teremtés legnagyobb csodája!

Hófehérke meghalt

Merényi Hugó, Eger

Ma tudtam meg: Hófehérke meghalt. Mondtam hogy: szabad. Ő lejött és leült
Nem panaszkodott. Hős volt és hó- Rámnézett és kért, hogy meséljek neki.
[fehér. És én nem tudtam egyetlen mesét sem.
Mesekönyvből lépett félve, pirulva elő (Amit én mondtam, az vad volt, dur-
és megzörgette a lelkem kapuját! va.)

A kezét a kezemre tette. Fehér volt a
[keze
meleg és remegő. Nézett rám könyör-
gőn!
De hiába én mégsem tudtam mesét
hazudni.
Ma tudtam meg: Hófehérke akkor este
[meghalt.

Búcsúzó

Schwartz Zoltán, Nagykörös

Ősz. — Sárga évszaka az elköltözés- Állunk; nézzük egymást szomorún.
[nek. [búcsúzá.
A hajnali köd életet pusztítva Szívünkben két hónap vágyódása
Terpeszkedik szét az ébredő falun. Sejtet kinos, álmatlan éjszakákat.
Szürke báránnyelűk száguldanak Arcunk sápadt: rá ült a jövő borúja.
[délnek.

Sok szó környékezi megvonagló szánkat.
Nincs erőnk felnyitni. — Hallgatunk. —
Sípól, a vonat — s a homályos abla-
[kon
Zokogva bámulom tovatűnő árnyad.

Isten veled kis Társunk! A fekete drapériákat leszedték, a könnyeket letörölték. Az októberi nap fáradtan, engesztelően mosolyog egy kis sirra, felejthetetlen kis társunk sirjára. A távolból csak fakón csillog át valami a temetőben az életből, a lármás, zürzavaros hajszából.

Megtört, révedező tekintettel állunk meg ama domboruló hantok mellett, melyek alatt egy kialudt élet drága hamvai pihennek. Isten veled édes kis pajtás, Isten veled drága kis társunk! Iszonyú fájdalom nyilallott bele lelkünkbe. Álom-e vagy valóság, hogy ilyen hamar itt hagytál bennünket?

— Oh szörnyű, oh kegyetlen valóság! —

A halál kegyetlen, mert megtámadja, leszakítja azt, amiben kevés az ellenállás. Hű segítője az élet leszakításában, a gyönyörű életálmok megszakításában a képmutató betegség, amely sokszor lassan szinte észrevétlenül ringatja, csókolja bele az élnivágyó embert az elmulásba, a koporsóba. Oh mondd, mit éreztél, mikor a halál hideg, fagyasztó leheletét ott érezted az ajkadon? Sirt, sikoltott-e benned a lélek, mikor érezted az élet és halál elszánt küzdelmét? Avagy talán néma megadás-sal engedted magad a halál rideg, ölelő karjába?! Talán örömmel, ujjongó lélekkel szórtad mindenfelé az itt hagyott életnek forró bucsucsókjait? Oh, mesélj nekünk, boldog vagy-e? Te elmentél és mi sirunk, mert itt maradtunk...

Mély gyászból, fájdalomtól összefont szeretettel nézünk és keresünk, de hiába, nem vagy már közöttünk. Istent kereső lelked, melyben oly féltve ápoltad a sok törékeny kis erényvirágot, már fenn illatozik a mennyben, ott a csillagokon túl.

Mégegyszer ráborulunk a néma rögökből álló oltárra és a halkán léleklő kis virágokkal együtt könnyezünk mi is befelé...

Isten veled örökre! Az emlékezés fáklyájával szívünkben indulunk tovább a kijelölt földrögön, míg meg nem állít bennünket is egy szent imádandó akarat, hogy búcsúzzunk, mert itt az élet alkonya.

Egyszer nekünk is leáldozik a földi nap, hogy ott fenn éljünk a soha le nem hanyatló, örökfényű napban — Istenben.

Szűcs Mária Sopron.

A jászberényi tanítóképző-intézet növendékei közül nevüket megmagyarosították a következők: III. évesek: Vrecznik Lajos Völgyesre, Wunsch István Várhelyire, Zachár Alfréd Zentaira; IV. évesek: Blaskovits István Benkővárira, Fetter Mihály Fogarasira, Kránitz László Kékkőire; V. évesek: Hocholzer Gyula Miklósyra, Neumann Géza Nádorira és Válik László Várnaira.

Utazások. A dombóvári tanítójelöltek, szept. 23-án Budapesten voltak, ahol résztvettek a XXV. jubiláris nagygyűlésen. Jelen voltak a délelőtti sz. misén, meghallgatták a gyűlés beszédeit, délután pedig résztvettek a szentségi körmeneten. Este pedig rövid dunaparti séta, majd a sziklakápolna megtekintése után, felejthetetlen emlékekkel indultak vissza társaik közé. Szeptember 29-én pedig a közeli Kaposvárra utazott át a növendékek egy része, ahol megtekintették a „virágos Kaposvár” minden nevezetességét. Megnézték az egész kiállítást, melyen Somogy megye minden szépsége és értéke fel volt halmozva „Kaposvári Hét” alkalmával.

Máté Katalin, Dombóvár

Kirándulás. Intézetünk növendékei okt. 5-én az osztrák megszállás alatt lévő Lékára voltak kirándulni. Mindegyikünk szívét fájdalom járta át, amint a poros országúton gyalogoltunk... Trianonra gondoltunk s nem tudtunk jókedvűek lenni... A festői szépségű lékai vár falai feltámadásról sutogtak... rab testvéreink meg bizalommal néznek magyarhon felé... így búcsúztunk tőlük: „viszontlátásra...”

Takács Lajos, Kőszeg.

Este

Szabó István, Szeged

A nappal lehunyta fáradt szemét,
s lassan elvész a hulló homályba.
Benn a lámpa oly betegen pislog,
mint egy szelid szentjános bogárka.

Baj és bánat halkán elköszöntenk.
Megvetett ágyam nyugalmat ígér.
Anyám régi fakó könnyvet forgat
és árnyéka a mennyezetig ér.

Őszi képek az utcán

Marosi László

Fehér, nedves ködben jártam a falut.
Sárga, vörös levélhad hevert a sárban.
Szemben velem ijedt görnyedt anyó-
[ka jött Arcán lemondás, fehér szál hajában.

Nagy tócsa a kútnál, húzták a vizet.
Gyermekek lihegték, sok volt a vödör-
[ben. Feszült gyenge karjuk, kék lábuk a
[sárban. Őszi arcuk felsírt, eltűntek a ködben.

REJTVE NY

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
17						18									
19					20					21					
22				23					24		25				
26			27					28		29		30			
31		32					33				34		35		
36		37		38			39					40			
41			42		43		44			45					46
47				48		49			50		51				
52					53		54			55		56			
		57				58			59		60		61		
62	63		64					65							66
67		68		69				70					71		
72			73				74						75		
76				77		78						79			
80					81					82					
83															

Vizszintesen: 1. Az ipar egyik ága; 17. A méhészetben szerepel; 18. A tanrend egyik órája; 19. Esztorozság fővárosa; 20. Község Fejér-megyében; 21. Nagyon sir; 22. Mutatószó; 23. Ez is; 25. Lelki rokon; 26. Nem fél; 27. Óramárka; 28. Uralkodó; 30. Fürdőeszköz; 31. Névelő; 32. Az írást eltévesztő; 33. Tiroli város; 35. Ugy németül; 36. Ijesztő valami; 38. Három más nyelven; 39. Munka után érezzük; 41. Lopakodik; 43. Időhatározó; 45. Tél költőiesen; 47. Ólomgolyócska; 49. Japán őslakói; 51. Égési termék; 52. Képek a görögöknél; 54. Nyakravalók; 56. Mer — egyik régies alakja; 57. Hangszerek; 59. Szemét; 61. Még egy a-val: Hollandiai folyó; 62. Műveltető képző; 64. Kocsi része; 65. Megye; 66. Időhatározó; 67. Rag; 69. A mosnő; 70. Hal ellensége; 71. Dühös felkiáltás; 72. Kocka latinul; 74. Juhakol; 75... Musztafa; 76. Vizi tündér; 78. A sakkban döntetlen; 79. Szláv apostol (— I); 80. Együtt járnak; 82. Elem; 83. Országuton vannak;

Függőlegesen: 1. A Kárpátok egy része; 2. Széjbontások; 3. Kaosz; 4. Maga volt (ék. hiba); 5. Férfinév mássalhangzói; 6. Folyó dánul; 7. Dadogva beszél; 8. Mutatószó; 9. Ép — latinul; 10. Butor; 11. Kettős betű; 12. I. A. Z.; 13. Ir egyik alakja; 14. Az alattán egy része; 15. Vegyület is van ilyen; 16. Az állatorozság két rendje; 20. Világrész; 23. Ragos vonatkozó névmás; 24. Francia forradalmi alak; 27. Folyó; 28. Ital; 29. Görög isten (ék felesl); 33. Holnapra ikerszava; 34. Nem másnál; 37. A medve; 39. Nevetséges; 40. Üdvözlégy — héberül; 42. Óregányók; 44. Sportegylet; 46. Délamerikai főváros; 48. Indián jelvény; 50. Járványos beteg; 53. A varjú a jegenyén; 55. Égéstermék; 58. Nyílás; 60. Igeköztő; 63. Ósrégi család; 65. Fedő; 68. Találál; 70. Gyorsan; 71. Némely kutya; 73. Kártya-figura; 74. Végtagja; 75. Összetételekben zret jelent; 77. Ó. O. M.; 78. Vörös németül; 79. Kalória — röv; 81. Vissza: egyszerű gép; 82. P. Z.

Beküldte: **Gosztola József**, Jászberény.

Az első számban közölt keresztrejtvény helyes megfejtése

Vizszintes: 1. Nem szül gyáva nyulat Nubia párduca; 11. A méz; 12. Ét; 13. Hagyj föl minden reménnyel; 19. Ma; 21. Biel; 22. Kleon; 23. Ohm; 25. Zs; 26. Hir; 28. Yo; 29. Rab; 31. Saima; 33. Tuzok; 35. Nyeri; 37. Él; 38. Tizedes; 40. Jm; 41. Lir; 42. Hes; 43. Lel; 45. Épp; 46. Thurzó; 48. Berlin; 49. Sav; 50. Rian; 51. Etil; 52. Nur; 53. Ád; 55. Tc; 57. Ka; 58. Ny; 59. Urgai; 62. Snake; 65. Ameln; 67. May; 68. Szerkezet; 69. Léc; 79. Oil; 72. Ön; 74. Pa; 80. El; 82. Rost;

Függőleges: 1. Na; 2. Em; 3. Méh; 4. Szab; 5. Ügyes; 6. Grf; 7. Áll; 8. Amily; 9. Odri; 10. Lé; 14. Giza; 15. J. L; 16. Örizet; 17. M. K; 18. Neon; 19. Most lassu méreg, lassu halál emészt; 20. Aha; 24. Miért vagyok beteg, bus én is; 26. Huz; 27. Rod; 30. Ar; 32. M. L; 33. Tiszacsege; 34. Keletkezés; 36. Ii; 38. Terit; 39. Seria; 42. Hur; 44. Lll; 47. Ön; 48; Be; 54. Dá; 56. Jakab; 58. Nm; 60. Ra; 61. Islé; 63. Nr. 64. Ke; 65. Nóta. 66. Lép; 71. Ibis; 73. Niré; (Iré) 75. Tan; 76. Goa; 77. Áru; (urá) 78. Éle; 79. S. O. S; 81. L. L; 83. Sz; 84. T. T.

Helyesen fejtette meg Gerse Lajos Kőszeg.

Szabó Lajos versei

Esztergom.

Fellegek ...

A földi
vakság fáj
nagyon ...
Lelkemmél
azért itt
hagyom,
s megyek
hozzátok ...
fellegek;
— — — —
de vissza
mégis, —
nem lehet:
huz a föld,
a szeretet!

A sir ...

A sír
földi — fészek
hideg ...
hiszen
nincs benne lélek.
Sirba
szállni
nagyon félek!

A hegytető ...

A hegytető
cél,
s mi megyünk
fel — felé
Az út nehéz
fúj a
szél;
add kezed
testvér ...
a hegytető
cél.

A halál ...

A halál
egyetlén
aki keres
és talál.
— — — —
Kegyetlen!
— — — —
S ha mind
meghalunk
mit csinál?
Meghal?
— — — —
Talán.
— — — —
Utolsó lesz
mégis ...
a halál.

csövet teszünk. A körtét hevítve a levegő ritkább lesz, kihülve víz szivódik fel.

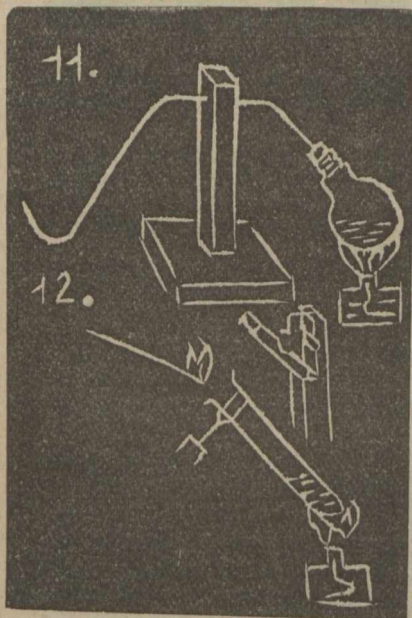
3. Egő gyertyával vizsgáljuk a szoba légáramlását. (Alul befelé jön a hideg levegő, középen nyugodt, felül kifelé áramlik.)

4. Készítsünk papirkigyót! (Kályha fölé tartva forog. — Az állványa drótból készülhet.)

5. Pohárral szorítsuk le az égő gyertyát. (Elfogy az oxigén, elalszik a gyertya.)

6. Ugyanezt lámpaüveggel végezve a gyertya akkor is elalszik. (A benne felgyülemelő széngáz miatt.) Ha alulról nyílast hagyunk, akkor ég. (Megvan a levegőcsere.)

7. Miből áll a levegő? Próbáljuk meg. Tegyük vízzel

telt tányérba fadarabra ragasztott gyertyát és tegyük rá poharat. (A gyertya elalszik, a pohárban felemelkedik a víz. Miért?) U. ez a kísérlet, ha kis pléhskatulya födelébe borszeszt öntünk és ezt gyújtjuk meg.

8. Kenjünk be egy tiszta üveglapot glicerinnel, egy óra múlva megvizsgáljuk, porosnak találjuk. (A levegő nem tiszta.)

9. Hideg vizet öntünk egy pohárba és rövidesen azt tapasztaljuk, hogy párás lesz a külseje.

II. Kísérletek oxigénnel.

10. Készítsünk borszeszlámpát! Tisztára kimosott tintásüveget dugaszoljunk be lukas dugóval, mely nyílást bádoggal vagy más tűzálló anyaggal bé-

lejük ki és az üveget borszesszel megtöltve, a dugón keresztül dugjuk be a lámpabelet és már is használható.

11. Oxigénfejlesztés. U. a. mint 2. ábra, lehet próbacső v. villanykörte. Az állvány legcélszerűbb alakja 15x15 cm.-es alapdeszkába egy 2x2x30 cm. hosszú oszlopot csapolunk be, melyet felül 6 cm. mélyen befürészselünk, de előzőleg 3 cm. távolságnyira átfurjuk. L. 11. ábra. Majd szögéből készítünk rá zárt.

12. Nyitott próacsőben hevítsünk klórsavas káliumot. A cső szájához parázsló gyufát tartunk.

13. $KClO_3$ és MnO_2 (vagy homok) keverékéből hevítéssel készítsünk oxigént és töltsünk meg vele több üveget (befőttes) további kísérleteinkhez.

(Folyt. köv.)

Sz. M. Sopron. Kedves Testvér! Örömmel köszöntünk benneteket újra. Mondd mit jelent ez: ha szorgalom és jóviseleti, kitüntetési lappal rendelkeztek. Én ezt nem értem.

M. H. Eger. Hát talán a kéréseket és magyarázkodásokat hagyjuk. Sokkal jobban ismerjük mi egymást, minthogy ilyenre szükség lenne. Köszönjük a munkákat.

B. J. Eger. Egyik versed jön. Köszönöm a munkákat. Engedd meg, hogy megjegyezzem: Szeretet több mint szerelem.

Sz. I. Szeged. Érdekes, eredeti és mégsem vers. Ne csüggedj. Dolgozz tovább. Sok önkritikát.

N. L. Nagykőrös. Levél ment.

N. E. Nagykőrös. Köszönöm a munkákat és a lapotok mutatványszámát is. Tartalmas, jóinduló lapnak látszik. Legközelebb küldök Nektek munkát,

K. D. Eger. A lapokat küldjük. Köszönjük a fáradozásodat. Munkát. Sokat. De sokkal több önkritikát.

U. Z. Szeged. Testvér! Te lennél a mieink közt a legtehetségesebb és mégsem tudunk egy munkát tőled kapni. Valami megfogható témát.

Sz. L. Esztergom. Te tudsz.

G. J. Jászberény. Marci: finomabb humort. A másik jön. Testvér! Sok humor szárazon egymásrahalmazva... kevés és mégis csömörlést okoz.

Sz. E. Zalaegerszeg. Ej ha! Azután, hogy is lehet ezt így. Nekem küldesz levelet és mást üdvözölsz benne! Én roppant irigy ember vagyok. De azért átadtam. Az egyik vers jön.

K. J. Győr. Így nem lehet. De!... lehet. De!... nem érdemes.

D. I. Baja. Az első nem sokat ér. A másik tehetségre vall, de nekünk nem nótaszövegek kellene.

H. B. Szeged. Aj de régi történet ez már.

P. P. Jászberény. Van tehetséged de ez kevés. Ne erőltessük a rimet. Az nagyon finom jószág.

H. K. Zalaegerszeg. Egyik jön. A másik nem. Az egyik sikerül, a másik nem. De te szorgalmas vagy és értékes munkatársunk.

K. I. Kőszeg. Meglepő tehetséget árul el némelyik. Egy másik rész nem ér semmit. Erős Ady hatás, de van benne eredetiség is. Erős bírálatot kértél; én megadtam.

Z. G. Pápa. Ésti csendben: ez még valahogy igen, a többi nem.

L. M. Veszprém. Tehetséges, kedves kis írások, de ez csak népdalutánezat.

P. J. Kőszeg. Nem sok. Én vagyok: jobb.

